

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDSS sodba Pdp 102/2011

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2011:PDP.102.2011

Evidenčna številka: VDS0006570

Datum odločbe: 11.02.2011

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: odpravnina - odpovedni rok - redna odpoved pogodbe o zaposlitvi - delovnopravna kontinuiteta - prevzem delavcev

Zveza: ZDR člen 73, 92, 92/4, 109.

Jedro

Pri določitvi odpovednega roka in pri izračunu odpravnine ob redni odpovedi pogodbe o zaposlitvi se upošteva vsa delovna doba pri delodajalcu in pri njegovih pravnih prednikih ne glede na morebitne vmesne prekinitve.

Izrek

Pritožbi se delno ugodi in se sodba sodišča prve stopnje v izpodbijanem delu delno spremeni tako, da se zavrne zahtevek za vpis manjkajoče delovne dobe v delovno knjižico in da se stroški postopka, ki jih je tožena stranka dolžna povrniti tožnici zneska 567,00 EUR na znesek 555,00 EUR.

V preostalem se pritožba zavrne in se v nespremenjenem izpodbijanem delu potrdi sodba sodišča prve stopnje.

Tožena stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje ugotovilo nezakonitost redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, ki jo je tožena stranka 17. 5. 2010 podala tožnici v delu, ki se nanaša na odpovedni rok in jo je v tem delu razveljavilo; ugotovilo je, da tožnici pogodba o zaposlitvi ne preneha veljati s potekom 75-dnevnega odpovednega roka od vročitve odpovedi, ampak ji preneha s potekom 150-dnevnega odpovednega roka, ki začne teči naslednji dan po vročitvi odpovedi pogodbe o zaposlitvi, to je od 18. 5. 2010 dalje; toženi stranki je naložilo, da tožnici za čas od 31. 7. 2010 prizna vse pravice iz delovnega razmerja, kot če bi delala,

vključno z osnovno plačo in na ta znesek vse dodatke, od tako dobljenega zneska odvede vse prispevke in davčine in dobljeni neto znesek plače izplača tožnici z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega 18. delovnega dne v mesecu za pretekli mesec, ji vpiše v delovno knjižico manjkajočo delovno dobo ter jo prijavi v zavarovanje do poteka 150-dnevnega odpovednega roka ter tožnici povrne stroške postopka v znesku 567,00 EUR. Zavrnilo je, kar je tožnica zahtevala več, to je, da se toženi stranki naloži, da jo pozove nazaj na delo do poteka 150-dnevnega odpovednega roka.

Zoper ugodilni del izpodbijane sodbe se tožena stranka pritožuje iz vseh treh pritožbenih razlogov, navedenih v pravem odstavku 338. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP – Ur. l. RS, št. 26/1999, 96/2002, 2/2004, 52/2007, 45/2008). Navaja, da je izrek izpodbijane sodbe nedoločen oziroma nedoločljiv, saj iz njega ni razvidno, kdaj bo oziroma, kdaj je tožnici potekel 150-dnevni odpovedni rok, do katerega je tožena stranka tožnici dolžna priznati pravice iz delovnega razmerja. V drugem odstavku izreka izpodbijane sodbe je sodišče odločilo, da tožnici pripada 150-dnevni odpovedni rok, v tretjem odstavku pa, da ji mora tožena stranka od 31. 7. 2010 dalje priznati vse pravice iz delovnega razmerja, pri čemer ni določilo končnega roka, do katerega je tožnici te pravice potrebno priznati. V nasprotju z materialnimi predpisi je sodišče prve stopnje odločilo, da mora tožena stranka tožnici manjkajočo delovno dobo vpisati v delovno knjižico, saj od 1. 1. 2009 dalje v skladu z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-A – Ur. l. RS, št. 103/2007) delodajalci delavcem niso več dolžni vpisati delovne dobe v delovno knjižico. Sodišče prve stopnje je kršilo načelo neposrednosti iz 4. člena ZPP, saj je odločitev oprlo na dopis Zavoda Republike Slovenije za zaposlovanje (priloga C1), čeprav tega dokaza ni izvedlo v okviru dokaznega postopka. Zaradi navedenega je podana bistvena kršitev določb pravnega postopka iz prvega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 217. člena ZPP, kakor tudi kršitev iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Zmotna je ugotovitev, da je tožena stranka pravna naslednica nekdanjih podjetij G.V.I.M. n.sol.o. in G. – V. p.o. (v nadaljevanju G.V.). Sodišče je o tem zmotno sklepalo na podlagi zgodovinskega izpiska iz sodnega registra, iz katerega izhaja zgolj to, da je bila 21. 10. 1991 vpisana pripojitev družbe G. – V., nikakor pa iz njega ne izhaja pravno nasledstvo tožene stranke glede navedenih podjetij. Zaradi navedenega je podana bistvena kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Tožnica je podala trditveno podlago le glede statusnopravnega nasledstva, ne pa tudi glede delovnopravnega nasledstva. Sodišče prve stopnje se sploh ni izreklo glede obsežnih navedb tožene stranke o tem vprašanju, zato izpodbijane sodbe ni mogoče preizkusiti. S pripojitvijo družbe G. – V. k toženi stranki dne 21. 10. 1991, je tožena stranka postala univerzalni pravni naslednik družbe G. – V. glede pravnih razmerij, ki so obstajala v trenutku pripojitve. Glede na določbo prvega odstavka 73. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR – Ur. l. RS, št. 42/2002, 103/2007) je pomembno, ali je bil delavec na dan prenosa v delovnem razmerju. Pravice in obveznosti delodajalca prenosnika, ki izvirajo iz pogodbe o zaposlitve in iz delovnega razmerja se prenesejo na delodajalca prevzemnika le glede delavcev, ki so pri prvotnem delodajalcu delali na dan prenosa. Smisel določbe tretjega odstavka 109. člena ZDR je namreč v tem, da se delovna doba sešteva le v primeru, ko je prišlo do spremembe delodajalca na način, da sploh ni prenehalo delovno razmerje delavca. Zgolj v takih primerih je potrebno uporabiti pravilo o seštevanju delovne dobe in s tem zagotoviti nespremenljivost položaja delavca. Navedeno pomeni, da bi se tožnici pri izračunu odpovednega roka delovna doba pri družbi G. – V. lahko upoštevala zgolj v primeru, če bi bila tožnica pri tej družbi zaposlena na dan vpisa pripojitve k toženi stranki. Tožnica na dan vpisa pripojitve družbe G. – V. ni bila zaposlena pri tej družbi, zato tudi pravice iz njenega delovnega razmerja niso bile predmet prenosa. Med strankama naj bi bilo nesporno, da je bila tožnica že od 7. 5. 1991 zaposlena pri toženi stranki in se na dan vpisa pripojitve družbe G. – V. k toženi stranki pravice iz njenega delovnega razmerja niso mogle prenesti na toženo stranko. Pravni prednik delavčevega delodajalca je lahko le tisti delodajalec, pri katerem je delavec delal v trenutku prenosa. Tožnica ni podala trditvene podlage glede pravnega nasledstva na podlagi delovnopravne zakonodaje, zato je sodišče prve stopnje z njenim obravnavanjem prestopilo meje postavljenih zahtevkov, zaradi česar je podana

absolutna bistvena kršitev določb pravnega postopka. Sodišče prve stopnje je svojo odločitev glede kontinuitete oprlo na določbe veljavnega ZDR in se sklicevalo na sodno prakso EU, čeprav se sporna razmerja glede pravnega nasledstva prisojajo za čas od 6. 2. 1991 do 7. 5. 1991, ko je bila tožnica prijavljena na Zavodu RS za zaposlovanje. Določbe sedaj veljavnega ZDR in citirane sodne odločbe niso relevantne za ta spor, temveč so to izključno določbe Zakona o temeljnih pravicah iz delovnega razmerja (ZTPDR – Ur. l. SFRJ, št. 60/89, 42/90). Glede na določbo 15. člena ZTPDR bi o delovnopравни kontinuiteti lahko govorili izključno v kolikor bi med toženo stranko in družbo G. – V. – v stečaju potekali dogovori in bi bila med njima sklenjena kakršnakoli pogodba. V okviru dokaznega postopka je bilo ugotovljeno, da med obema družbama ni bila sklenjena nobena pogodba ali kakršenkoli drug sporazum, na podlagi katerega bi delavci v celoti ali deloma prešli k toženi stranki. Z dnem začetka stečajnega postopka nad družbo G. – V. v stečaju 6. 2. 1991, je namreč vsem od skoraj 600 delavcev prenehalo delovno razmerje in so se prijavili v evidenco brezposelnih. Okrog 250 delavcev, ki so se kasneje zaposlili pri toženi stranki pa so delo nastopili na podlagi novih zaposlitev ter glede tega ni bila sklenjena nobena pogodba o prenosu delavcev in o tem tudi ni bilo nobenih pogajanj med toženo stranko in družbo G. – V. - v stečaju. V dokaznem postopku tudi ni bilo ugotovljeno, da bi družba G. – V. – v stečaju izdala kakšno odredbo, na podlagi katere bi njeni delavci prišli k toženi stranki. Za reševanje tega spora je povsem irelevantno, da se je družba G. – V. – v stečaju pripojila k toženi stranki in da je tožena stranka kasneje po lastninjenju spremenila ime, ki je sedaj izključno V. d.d.. Sodišče svojo odločitev neutemeljeno opira na podobnost poimenovanja tožene stranke in njenih pravnih prednikov, kar naj bi dokazovalo pravno kontinuiteto med toženo stranko in družbo G. – V. – v stečaju. Sodišče prve stopnje je zmotno uporabilo materialno pravo, ko se sklicuje na sodno prakso EU, saj je edina relevantna pravna podlaga določba 15. člena ZTPDR. Glede na to, da niso bili izpolnjeni pogoji za kontinuiteto delovnega razmerja na podlagi določbe 15. člena ZTPDR, je popolnoma irelevantno, da je tožena stranka nadaljevala delo v istih prostorih, na istih strojih in po istih postopkih, kot jih je prej opravljala družba G. – V. – v stečaju. Tožena stranka je na novo zaposlila le del delavcev družbe G. – V., kupce je morala iskati na novo, zato v tej zadevi ni šlo za prenos gospodarske enote. V okviru odločitve o stroških postopka je sodišče prve stopnje tožnici neutemeljeno priznalo strošek za fotokopiranje v znesku 10,00 EUR, saj je ta strošek že zajet v pavšalnem znesku 20,00 EUR po tar. št. 6002 Zakona o odvetniški tarifi (ZOdvt – Ur. l. RS, št. 67/2008). Celo v primeru, če bi šlo za pravno nasledstvo, bi sodišče prve stopnje tožbeni zahtevek moralo zavrniti, saj se v skladu s tretjim odstavkom 109. člena ZDR lahko upošteva le neprekinjena delovna doba. V kolikor je bila delovna doba prekinjena po volji ali iz razloga na strani delavca, delavec ne more biti upravičen do privilegija iz tretjega odstavka 109. člena ZPP, če pa bi bila prekinjena iz razlogov na strani delodajalca, pa je delavec tako ali tako upravičen do odpovednega roka. Tožena stranka predlaga, da pritožbeno sodišče izpodbijani del sodbe spremeni tako, da tožničin zahtevek v celoti zavrne, podrejeno pa, da ga razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

Pritožba je delno utemeljena.

Na podlagi drugega odstavka 350. člena ZPP je pritožbeno sodišče izpodbijani del prvostopenjske sodbe preizkusilo v mejah razlogov, ki so navedeni v pritožbi, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava.

Pritožba neutemeljeno uveljavlja obstoj bistvene kršitve določb pravnega postopka iz prvega odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 4. členom ZPP in prvim odstavkom 217. člena ZPP, ki naj bi jo sodišče prve stopnje storilo s tem, da je svojo odločitev oprlo na dopis zavoda za zaposlovanje, čeprav tega dokaza ni izvedlo na obravnavi. Vendar pa v konkretnem primeru ni šlo za kršitev načela neposrednosti, saj je sodišče prve stopnje

ta dokaz izvedlo v skladu z določbo drugega odstavka 291. člena ZPP.

V skladu z drugim odstavkom 221. člena ZPP senat lahko sklene, da konča glavno obravnavo tudi tedaj, če je treba, da se priskrbijo še kakšni spisi, v katerih so dokazi, potrebni za odločitev ali če je treba počakati na zapisnik o dokazih, ki jih je izvedel zaproseni sodnik, pa se stranke odpovejo obravnavanju teh dokazov. Na naroku za glavno obravnavo 21. 10. 2010 se je zgodilo prav to. Senat je sprejel sklep, da je zadeva zrela za odločitev in da se glavna obravnava konča, da pa bo sodba izšla pisno na seji senata, potem ko bodo sodišču dostavljene na tem naroku zahtevane listine. Ta sklep se je nanašal na predlog tožnice, da sodišče opravi poizvedbe pri zavodu za zaposlovanje o vložitvi sredstev delavcev nekdanjega stečajnega dolžnika G.V. d.o.o., ki bi jih ti dobili kot nadomestilo za brezposelnost, v družbo M. d.o.o. (M.L. d.o.o.) ter na predlog tožene stranke, da sodišče opravi poizvedbo o tem, kakšen znesek denarnega nadomestila je bil tožnici priznan za čas brezposelnosti na podlagi izpodbijane odpovedi ter tožnično zavezo, da bo to odločbo sama dostavila sodišču. Res je sicer, da v zapisniku o glavni obravnavi ni izrecno zapisano, da se stranke odpovedujejo obravnavanju teh dokazov, vendar sta bila na naroku prisotna pooblaščenca obeh strank, ki takšnemu zaključku obravnave nista ugovarjala. Prvi odstavek 286.d člena ZPP namreč določa, da mora stranka kršitev določb pravnega postopka pred sodiščem prve stopnje uveljaviti takoj, ko je to mogoče. V kolikor je tožena stranka menila, da sklep o tem, da bo sodišče odločitev sprejelo na seji senata, potem ko bo pridobilo zahtevane listine, pomeni kršitev načela neposrednosti, bi morala to kršitev uveljaviti takoj, ko je bil ta sklep sprejet. Tožena stranka v pritožbi ne navaja, da te kršitve brez svoje krivde ni mogla že prej uveljavljati.

Zmotno je pritožbeno stališče, da je zaradi navedenega podana bistvena kršitev določb pravnega postopka iz 8. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Ta kršitev je vselej podana, če kakšni stranki z nezakonitim postopanjem, zlasti pa z opustitvijo vročitve, ni bila dana možnost obravnavanja pred sodiščem. Toženi stranki možnost obravnavanja pred sodiščem ni bila kršena, saj je bil sklep o zaključku obravnave in o obravnavanju zahtevanih listin (med njimi tudi priloge C1), sprejet na glavni obravnavi v prisotnosti tožene stranke in okviru pooblastil, ki jih daje določba drugega odstavka 221. člena ZPP.

Sicer pa pri prilogi C1 sploh ne gre za dokaz, ki bi bil potreben za pravilno odločitev v tem sporu, saj bi bila odločitev sodišča prve stopnje povsem enaka tudi v primeru, če tega dokaza sploh ne bi izvedlo. Bistveno kršitev določb pravnega postopka iz prvega odstavka 339. člena ZPP pa je lahko podana le v primeru, če bi nepravilna uporaba določb ZPP lahko vplivala na zakonitost in pravilnost sodbe. Tožničin zahtevek je utemeljen že zgolj na podlagi dejstva, da je tožena stranka pravni naslednik družbe G.V. d.o.o., zato sta za odločitev povsem irelevantni obe listini, ki ju je sodišče prve stopnje pridobilo po zaključenem naroku za glavno obravnavo. Navedeno pomeni, da celo v primeru, če bi sodišče prve stopnje obe listini pridobilo v nasprotju z določbo drugega odstavka 291. člena ZPP, ne bi šlo za bistveno kršitev določb pravnega postopka, saj ta nepravilnost ne bi mogla vplivati na pravilno in zakonitost izpodbijane sodbe.

Tožnica je bila pri toženi stranki oziroma njenem pravnem predniku M. d.o.o. zaposlena od 7. 5. 1991 pa do izteka odpovednega roka, odmerjenega z izpodbijano redno odpovedjo pogodbe o zaposlitvi iz poslovnega razloga. Pri odmeri odpovednega roka je tožena stranka upoštevala zgolj tožnično zaposlitev od 7. 5. 1991, tožnica pa s tožbo uveljavlja, da se ji pravice ob redni odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz poslovnega razloga odmerijo tudi ob upoštevanju zaposlitve pri družbah G.V.I.M. n.sol.o., G. – V., in G.V. d.o.o., pri katerih je bila tožnica zaposlena od 5. 7. 1982 do 6. 2. 1991, ko ji je delovno razmerje prenehalo zaradi uvedbe stečaja nad družbo družbo V. d.o.o.. Stečaj se je zaključil s prisilno poravnavo, družba G. – V., pa je bila 21. 10. 1991 pripojena toženi stranki. Tožena stranka sama ugotavlja, da je univerzalni pravni naslednik družbe G.V. d.o.o., le da zmotno meni, da ni mogoče šteti, da je ta družba pravni prednik tožene stranke v smislu določbe

četrtga odstavek 92. člena ZDR, ker se je tožnica že pred 21. 10. 1991 zaposlila pri toženi stranki.

Nerazumljiv je pritožbeni očitke, da naj bi bila zaradi navedbe o pravnem nasledstvu podana bistvena kršitev določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Ta kršitev je podana, če ima sodba pomanjkljivosti, zaradi katerih se ne da preizkusiti, zlasti pa, če je izrek sodbe nerazumljiv, če nasprotuje samemu sebi ali razlogom sodbe, ali če sodba sploh nima razlogov ali v njej niso navedeni razlogi o odločilnih dejstvih, ali pa so ti razlogi nejasni ali med seboj v nasprotju. Pritožbeno sodišče takšnih pomanjkljivosti ne ugotavlja. Očitno je, da se tožena stranka ne strinja s stališčem sodišča prve stopnje glede tega, ali je družba G.V. d.o.o. na podlagi sklepa o pripojitvi potrebno šteti za pravnega prednika tožene stranke v smislu določbe 92. člena ZDR, vendar pa takšno nestrinjanje ne pomeni, da je podana zatrjevana bistvena kršitev določb pravnega postopka.

Pravilno je stališče sodišča prve stopnje, da je tožena stranka zaradi pripojitve pravna naslednica družbe G.V. d.o.o.. Po določbah takrat veljavnega Zakona o podjetjih (Ur. l. SFRJ, št. 77/88 s sprem.) je podjetje med drugim prenehalo tudi s pripojitvijo k drugemu podjetju, ob takšni statusni spremembi pa je ne glede na to, če je bila izvedena v okviru prisilne poravnave, sklenjene v stečajnem postopku, podjetje, kateremu se je pripojilo drugo podjetje, postalo njegov pravni naslednik. To izhaja iz določbe 14. člena Zakona o podjetjih, ki določa, da je podjetje, kateremu se je pripojilo drugo podjetje, odgovorno za obveznosti podjetja, ki je s tem prenehalo.

Zmotno je stališče tožene stranke, da bi se pravno nasledstvo med družbo G.V. d.o.o. in toženo stranko lahko upoštevalo le v primeru, če bi bila tožnica v času pripojitve zaposlena pri družbi G.V. d.o.o., ne pa tudi v primeru, ko se je tožnica pri toženi stranki zaposlila še pred pripojitvijo. Kaj takšnega iz določb 93. člena ZDR ne izhaja. Glede na določbo prvega odstavka 90. člena Zakona o spremembah in dopolnitvah Zakona o delovnih razmerjih (ZDR-A, Ur. l. RS, št. 103/2007) je potrebno glede odpovednih rokov uporabiti določbe 92. člena, ki so veljale do uveljavitve ZDR-A, torej v besedilu, ki je bilo objavljeno v Ur. l. RS, št. 42/2002. Peti odstavek 92. člena ZDR iz leta 2002 pa je določal le, da se za delovno dobo pri delodajalcu šteje tudi delovna doba pri njegovih pravnih prednikih (enaka pa je tudi sedaj veljavna določba četrtega odstavka 92. člena ZDR). Družba G.V. d.o.o. je pravni prednik tožene stranke, prav tako pa tudi ni nobenega dvoma o pravnem nasledstvu med družbami G.V. n.sol.o. in G. – V p.o. ter G.V. d.o.o.. Zmotno je pritožbeno stališče, da bi se delovna doba pri pravnih prednikih lahko upoštevala le, če vmes ne bi bilo prekinitve, ko je bila tožnica po stečaju krajši čas prijavljena pri zavodu za zaposlovanje. Za takšno stališče v zakonu ni nobene podlage, pa tudi pritožbeno sodišče je že večkrat zavzelo stališče, da se pri odmeri odpovednega roka in odpravnine upošteva vsa delovna doba pri delodajalcu in (ali) pri pravnih prednikih zadnjega delodajalca, ne glede na morebitne vmesne prekinitve.

Glede na to, da je tožnica upravičena do daljšega odpovednega roka že na podlagi dejstva, da ni bila upoštevana delovna doba pri pravnih prednikih tožene stranke, je povsem nebistveno ukvarjanje z vprašanjem, ali je šlo pri zaposlitvi tožnice pri toženi stranki za spremembo delodajalca v smislu določbe sedaj veljavnega 73. člena ZDR oziroma za razporeditev iz ene organizacije v družbo v smislu določbe 19. člena takrat veljavnega ZTPDR. Ne glede na navedeno pa pritožbeno sodišče poudarja, da v celoti soglaša s stališči sodišča prve stopnje glede tega vprašanja. Zmotno je pritožbeno stališče, da je podana bistvena kršitev določb pravnega postopka, ker je sodišče prve stopnje presojalo ali gre za t.i. delovnopravno kontinuiteto, kljub temu da naj bi tožnica uveljavljala le pravno nasledstvo med delodajalci. V kolikor bi bilo utemeljenost tožbenega zahtevka potrebno presojati glede na vprašanje ali so bili izpolnjeni pogoji za prehod delavca v smislu določb 19. člena takrat veljavnega ZTPDR oziroma ali je šlo za t.i. prevzem delavcev, potem bi sodišče prve stopnje v okviru trditev, ki jih je postavila tožnica, to lahko ugotavljala, saj bi pri tem šlo za

vprašanje pravilne uporabe materialnega prava. Sodišče ni vezano na pravna naziranja strank, saj mora pravo poznati (iura novit curia). Tožnica je namreč navedla vsa dejstva, ki so potrebna za presojo ali je šlo za t.i. prevzem delavcev.

Ob ugotovitvi, da je bila tožnica pri toženi stranki in pravnih prednikih zaposlena več kot 25 let, je sodišče prve stopnje pravilno uporabilo materialno pravo, ko je razveljavilo odpoved pogodbe o zaposlitvi v delu, ki se nanaša na odpovedni rok in ugotovilo, da je tožnica upravičena do 150-dnevnega odpovednega roka, ki začne teči naslednji dan po vročitvi odpovedi pogodbe o zaposlitvi, to je od 18. 5. 2010 dalje ter da je tožena stranka tožnici za ves ta čas dolžna priznati vse pravice iz delovnega razmerja kot če bi delala, vključno z osnovno plačo z dodatki, plačilom prispevkov in izplačilom neto zneskov z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti vsakokratne plače. Drugi odstavek 92. člena ZDR iz leta 2002 namreč določa, da minimalni odpovedni rok v primeru odpovedi pogodbe o zaposlitvi iz poslovnih razlogov znaša 150 dni, če ima delavec najmanj 25 let delovne dobe pri delodajalcu. Že zgoraj prej razloženo, da se za delovno dobo pri delodajalcu šteje tudi delovna doba pri njegovih pravnih prednikih.

Pritožba neutemeljeno uveljavlja, da je izrek nerazumljiv oziroma da ni jasno, do kdaj je tožnica upravičena do priznanja vseh pravic iz delovnega razmerja, saj je iz izreka povsem jasno razvidno, da to upravičenje traja do izteka 150-dnevnega odpovednega roka, ki prične teči naslednji dan po vročitvi odpovedi pogodbe o zaposlitvi, to je od 18. 5. 2010. Celotni tožbeni zahtevek (temu pa je nekritično sledilo tudi sodišče prve stopnje), je namreč oblikovan tako, da gre za en sam stavek, ki obsega kar 14 vrstic. Vendar pa je prav zaradi takšnega oblikovanja zahtevka, iz izreka izpodbijane sodbe povsem nedvoumno razvidno, da so tožnici pravice iz delovnega razmerja, to pa je predvsem plača, dosojena le do izteka 150-dnevnega delovnega odpovednega roka, ki je pričel teči 18. 5. 2010.

Pač pa ima tožena stranka prav, ko opozarja, da v materialnem predpisu ni več podlage za zahtevek za vpis manjkajoče delovne dobe za delovno knjižico. Na podlagi 91. člena ZDR-A so s 1. 1. 2009 prenehale veljati določbe ZDR iz leta 2002 o delovni knjižici (členi 224 – 226). Zato po tem datumu delodajalec v delovno knjižico ni več dolžan vpisati podatkov določenih s pravilnikom o delovni knjižici (Ur. l. SRS, št. 80/90 s spremembami). Tožena stranka je zato ravnala pravilno, ko je na podlagi četrtega odstavka 91. člena ZDR-A tožnici vrnila delovno knjižico, ne da bi vanjo vpisala datum prenehanja delovnega razmerja.

Tožena stranka pa se utemeljen pritožuje tudi zoper odločitev o stroških postopka. Sodišče prve stopnje je tožnici neutemeljeno priznalo tako pavšal po tar. št. 6002 v višini 20,00 EUR, kot tudi povrnitev stroškov fotokopiranja v polni višini 10,00 EUR po tar. št. 6001. Stranki je možno priznati bodisi polno višino teh stroškov, bodisi pavšal, ki znaša 20 % nagrade, vendar ne več kot 20,00 EUR. Glede na navedeno utemeljeno priglašena nagrada tožničinega pooblaščenca brez upoštevanja DDV ne znaša 472,50 EUR, kot je štelo sodišče prve stopnje, temveč 10,00 EUR manj, to je 462,50 EUR. K temu je potrebno dodati še 20 % DDV oziroma 92,50 EUR. Utemeljeno priglašena nagrada tožničinega pooblaščenca tako znaša 555,00 EUR.

Glede na vse navedeno je pritožbeno sodišče na podlagi 5. alineje 358. člena ZPP pritožbi delno ugodilo in izpodbijani del prvostopenjske sodbe delno spremenilo tako, da je zavrnilo zahtevek, da se toženi stranki naloži, da tožnici vpiše v delovno knjižico manjkajočo delovno dobo, ter tako da je stroške postopka, ki jih je tožena stranka dolžna povrniti tožnici znižalo z zneska 567,00 EUR na znesek 555,00 EUR.

V preostalem je pritožbeno sodišče na podlagi 353. člena ZPP pritožbo zavrnilo in v nespremenjenem izpodbijanem delu potrdilo sodbo sodišča prve stopnje, saj je ugotovilo, da s pritožbo uveljavljani razlogi niso podani, prav tako ne razlogi, po katerih pazi po uradni dolžnosti.

Tožena stranka je s pritožbo delno sicer uspela, vendar kljub temu sama krije svoje stroške pritožbenega postopka. V tej zadevi gre namreč za spor o zakonitosti odpovedi pogodbe o zaposlitvi, za takšne spore pa peti odstavek 41. člena Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1, Ur. l. RS, št. 2/2004, 10/2004) določa, da delodajalec sam krije svoje stroške postopka ne glede na izid postopka, razen če je delavec z vložitvijo tožbe ali z ravnanjem v postopku zlorabljal procesne pravice. Ni mogoče trditi, da bi tožnica v tem postopku zlorabljala te pravice, zato je pritožbeno sodišče odločilo, da tožena stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Datum zadnje spremembe: 07.07.2011